

Parterne maa derfor altid være beredte paa at forhandle Realiteten i det første Retsmøde.

§ 423.

Paastande kunne forandres, indtil den i § 421 omhandlede Tilførsel eller Fremlæggelse til Retsbogen af dem er sket, men efter den Tid, for saa vidt Forandringen gaar ud paa andet end en Frafalden eller Indskrækning, kun med Rettens Tilladelse.

Finder Retten, at det ikke kan forlanges af Sagsøgte, at han straks skal svare paa en forandret Paastand, udsættes Sagen.

Sagsøgte kan fremsætte Modfordringer efter de almindelige Regler (§§ 222 og 271).

§ 424.

Dokumenter maa, hvad enten de paaberaabes i Stævningen eller ikke, fremlægges i Retsmødet; dog kan Retten, for saa vidt det findes, at der ikke har været tilstrækkelig Tid eller Anledning for Sagsøgte til at fremskaffe et Dokument, eller at det fra Modpartens Side fremkomne giver vedkommende Part Anledning til at fremkomme med yderligere Dokumenter, eller at det dog er undskyldeligt, at vedkommende Part ikke har medbragt Dokumentet, udsætte Sagen herefter.

Til at gøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter bør der i Reglen gives Modparten den fornødne Tid i selve Retsmødet.

Finder Retten, at dette sidste efter Omstændighederne og navnlig Dokumentets Beskaffenhed ikke vil være tilstrækkeligt, kan Sagen udsættes. Den, mod hvem Dokumentet fremlægges, maa, dersom det ikke med Producentens Samtykke kan udlaanes ham, forsynes med en Genpart af samme, og der maa gives ham Adgang til paa Dommerens eller Rettens Kontor at undersøge Dokumentet.

§ 425.

Saafernt ingen af Parterne begærer at føre yderligere Bevis, eller saadant ikke skønnes at kunne føre til Oplysning af Omstændigheder, der ere af Betydning for Sagen, skal Dommeren, efter at Paastandene i Overensstemmelse med § 421, 3die Stykke, ere nedlagte, give Parterne Lejlighed til en mundtlig Domsforhandling.

Findes det derimod, at Sagens tilbørlige Oplysning udkræver yderligere Bevisførelse, navnlig ved Vidner eller Syn og Skøn, udsættes Sagen efter vedkommende Parts Paastand, for at Bevisførelsen kan finde Sted. Herved iagttages Reglerne i §§ 343—51, dog saaledes, at det staar Dommeren frit for at bestemme, at Vidner, Syns- eller Skønsmænd og Parter, som skulle møde for den paagældende Underret, først skulle afhøres i det Retsmøde, hvor Domsforhandlingen foregaar, og at Afhøringen, dersom nogen af Parterne begærer det, for hans Vedkommende sker ved Dommeren. Naar Bevisførelsen er til Ende, finder Domsforhandling Sted.

Dom afsiges snarest muligt efter Domsforhandlingen.

§ 426.

Hvor de i de foregaaende Paragraffer givne Bestemmelser ikke indeholde afvigende Forskrifter, blive de i Kapitel 31—34 om Sagers Behandling for Landsret givne Regler at følge med de Lempelser, som flyde af Forholdets Natur.